

и като видѣлъ, че тѣхната областъ се простира до Истъръ и до разположения въ него островъ Певка, а отивждъ рѣката живѣятъ гети, дошѣлъ, както казватъ, до тука; поради липса на кораби той не могѣлъ да излѣзе на острова; освѣнъ това тукъ избѣгалъ трибалскиятъ царъ Сирмъ, който попрѣчилъ на тоя опитъ. Тогава Александъръ прѣминалъ въ страната на гетитѣ, прѣвзелъ единъ тѣхенъ градъ и бързо се върналъ дома, слѣдъ като получилъ подарѣци отъ тия племена и отъ Сирма. Птоломей, синъ на Лагоса,<sup>25)</sup> разказва, че въ врѣме на тоя походъ дошли при Александра келтитѣ, които живѣятъ около Адрия, за да завържатъ съ него дружба и гостопримство. Царьтъ ги приелъ благосклонно и, когато пияли, ги попиталъ, отъ какво се боятъ най-много, като се надѣвалъ, че ще кажатъ „отъ него“; но тѣ отговорили, че не се боятъ отъ никого, освѣнъ отъ това, да не би да падне небото върху имъ, ала дружбата съ такъвъ човѣкъ като Александра поставятъ надъ всичко. Тия нѣща служатъ като доказателства за простодушието на варваритѣ; Сирмъ не допусналъ Александра да излѣзе на острова, но пакъ му пратилъ дарове и свързалъ приятелство; келтитѣ пъкъ казали, че не се боятъ отъ никого, но дружбата съ велики хора цѣнятъ повече отъ всичко друго. По-нататѣкъ, въ врѣме на наслѣдниците на Александра, царъ на гетитѣ билъ Дромихетъ; той единъ пжтъ хваналъ въ плѣнъ Лисимаха,<sup>26)</sup> който воювалъ противъ него, и му показалъ своята бѣдностъ и тая на племето си, заедно съ това и самодоволството отъ положението си; слѣдъ това го съвѣтвалъ да не воюва съ такива хора, ами да търси тѣхното приятелство. Като му казалъ това, нагостилъ го, завързалъ съ него дружба и го освободилъ<sup>27)</sup>.

### 3. *Пакъ по географското положение на мизитѣ.*

10. Колкото се отнася до мизитѣ, то справедливо е да попитаме Аполодора<sup>28)</sup> върху това, що се говори за тѣхъ въ по-

<sup>25)</sup> Птоломей I, военачалникъ на Александра Вел., и слѣдъ смъртта му сатрапъ и послѣ царъ на Египетъ; писалъ история на Александра Велики.

<sup>26)</sup> Лисимахъ, род. ок. 355 г., тѣлохранителъ на Александра В., послѣ стратегъ на Тракия; 306 г. пр. Хр. заедно съ другитѣ диадохи взима титлата царъ.

<sup>27)</sup> Ср. Сборн. на Бълг. акад. на наукитѣ I 26.

<sup>28)</sup> Аполодоръ отъ Атина, филологъ (ок. 140 г. пр. Хр.), написалъ между друго и коментаръ къмъ хомеровия каталогъ на корабитѣ; той е главенъ изворъ на Страбона.